

Utfanhuus bij Rob

Bob de Krôb sat in 'e bus. En dat fon hij och soa spannend.

Hij keek met groate ogen na búttten en sâg der fan alles. Soa reed de bus bijgelyks bij 'n waaie met skapen lâns en in 'n dorpy reden se ferbij 'n hoge kerk. Maar ok kwammen se bij 'n boereplaats lâns wer't 'n groate trekker op 't hiem ston. Even feerderop sâg Bob twee peerden die't an 't grâs eten waren. Hij swaaide doet-y se ferbij kwam.

De bus stopte hyltyd bij ferskillende haltes. En der staptten goenent in en soms ok weer út. Derna reed de bus weer feerder.

Bob bleef nag even sitten, want hij sou helendal na Luwt. En dat waar just soa spannend. Bob kwam niet soa faak in 'e groate stâd.

Naast him op 'e stoel ston 'n groate tas. Der satten syn spullen in. Syn útfanhuzersspullen. Hij bleef naamlik bij syn broer Rob de Krôb te slapen.

Doe't Bob hest bij de halte waar wer't hij útstappe most, drukte hij op 't rooie knoppy in 'e bus. Soa wist de sjeffeur dat een fan syn passazjiers d'rút wou.

Doe't de deuren fan 'e bus opengongen en Bob met syn tas útstapte, sâg hij Rob al staan.

'Hoi Bob,' saai Rob lachend.

'Ok hoi,' lachte Bob werom.

Se gongen naar 't hússy fan Rob. 't Waar hier al wat âns as bij Swarte Haan. 't Waar hier niet soa rustig en 't útsicht waar ok niet 't selde, fon Bob doe't hij syn tas op syn bêd delsette. Hij hoorde de hele tiid auto's hine en weer rijen en nag feul meer geluden die't hij niet drekt te plak bringe kon.

Rob weunde naamlik onder 'n tegel fan 'n heel besonder gebou. Hij weunde bij de Oldehove. De Oldehove is 'n toren die't och soa skeef staat.

'Sille wij na boven?' froeg Rob nadat se baide 'n glassy limonade had hadden. 'Boven op de Oldehove hestou 'n heel mooi útsicht over de stâd Luwt.'

Fansels wou Bob dat wel. Tegaar met syn broer klom-y bij de trappen op. Se kwammen hyltyd hoger en hoger.

'Tjonge, wat 'n klim,' suchtte Bob. Hij had 't sweet op syn foorhoofd staan. 'Dut binne wel heel feul trappen.'

'Maar wij binne d'r hest,' saai Rob.

Doe't se eenkeer helendal boven op de skeve toren waren, had Bob 'n prachtig útsicht over de stâd. En wat waar die stâd groot! Soa feer at Bob kike kon, sâg-y húzzen, gebouwen en diken.

Fersichtig skúffelde hij na de rând. Doe't hij wat beter keek, sâg hij dochs ok wel wat groen tussen al dat griis en brún fan 'e gebouwen. Dat waren parkys der't bomen en strúkken groeiden.

En hij sâg ok water. Want in Luwt binne ok 'n prot grachten wer't boaten op fare kinne en de ainen in swimme.

Hij gluurde over 't rândsy naar onderen. Oei! Wat 'n auto's, bussen, frachtwagens en fytsers sâg hij der. Se waren och soa klain. 't Leken hest wel speulgoed.

Bob keek syn ogen út.

Op een plakky boven op de skeve Oldehove waar 'n deursichtig stik glâs. Der kon je op staan en dan sâg je recht naar onderen. Bob húvverde, ok al had-y gyn hoogtefrees. Maar dut waar dochs wel 'n bitsy ing. Elkeneen die't der beneden op 't Oldehoofsterplain liep, leek pypklain.

'Komstou hier faak?' froeg Bob doe't se weer alle trappen naar onderen nammen.

'Soms,' antwoordde Rob. 'Ik gaan hier avens ok wel 's hine. Niet omdat 't dan rustig is. Ni, in 'e stâd is 't altyd drok. Maar wel omdat ik dan alle lichys fan 'e fletgebouwen en húzzen sien. Tja, 't is âns as bij dij der an 'e seedyk.'

Bob knikte. Dat fon hij ok. 't Waar hier och soa âns as op 't Bildt.

Die aven nam Rob syn broer Bob met út eten. Se gongen naar 'n gesellig eettintsy midden in 'e stâd.

Met hur búkkys lekker fol, gongen se derna werom naar 't huus fan Rob.

'Wat 'n mooie dâg hewwe wij tegaar had,' saai Bob.

'Dat fyn ik ok. En nou sille wij lekker koese. Ik krúp op myn bêd.'

'Ik ok. Weltrusten,' saai Bob. Hij had onderwilens syn piama andeen en tannen poetst, derna kroop-y onder 'e dekens in 't bêd naast dat fan Rob.

Rob waar al gau in dromeland. Maar Bob kon maar niet in 'e slaap komme. Hij suchtte en draaide him foor de soafeulste keer om. Hij hoorde andere geluden as thús. Hij hoorde auto's, hij hoorde goenent praten en hij hoorde 'n bus ferbij denderen. D'r kraakte wat in 'e huus. En hij hoorde ok mezyk heel in 'e feerte.

Met syn knuffel Ingel 't Ingeltsy dicht teugen him an, bleef hij maar draaien en woelen. Krekt heel laat fiel hij dan aindlik in slaap. Hij sliep onrustig.

De andere daags waar Bob al froeg wakker. Niet omdat hij al útslapen waar, maar omdat hij skrok fan harde geluden. Hij hoorde gebrom en gesoes. En hij hoorde getoeter en gelach.

Hij skudde Rob wakker.

'Wat gebeurt d'r allegaar?' froeg Bob sachys.

Rob gaapte luud. Hij froeg wat Bob bedoelde en saai doe: 'Se binne op 't Oldehoofsterplain doende. D'r is fanaven 'n mezykoptreden. D'r komme 'n groat poadium en tintsys wer't drinken te koop is. En dou hoorst nou dat se dat allegaar klaar sette. Niks fan antrekke.'

Weer gaapte Rob en draaide him op syn sij. 'Ik bin nag soa moe,' saai-y. 'Ik blyf nag even 'n kertierty lêgen hoor. En dan sille wij daliks 'n stikky bôl ete. Toe Bob, geef dy nou maar gewoan even del, krekt as ik.'

Maar Bob waar klaarwakker. Hij begreep niet hoe't syn broer rustig slape kon met al dut leven om him hine. Ni, Bob sou blij weze at-y fanaven weer in syn aigen bêd laai. In syn aigen hússy an 'e dyk foelde hij him 't bêst op syn gemak en der waar 't temînsen lekker rustig!